

”Det känns jättebra att få arbeta som läkare igen”

Praktikutbildning gav hjälp till svensk läkarexamen

För två år sedan startade invärtesmedicinska kliniken vid Universitetssjukhuset MAS i Malmö i samarbete med arbetsförmedlingen en särskild praktikutbildning för utländska läkare som ska genomgå det medicinska kunskapsprovet.

Två av dem som gjort praktiken och sedan klarat kunskapsprovet är Thekra Hadi och Mevlida Gorički. Idag har båda läkarvikariat på MAS i väntan på AT.

Tanken med praktikutbildningen är att ge de utländska läkarna, som först ska ha klarat språkprovet, en bättre chans att klara kunskapsprovet. Tiden för utbildningen, som är ämnad för läkare utan specialistkompetens, är sex månader. De första två månaderna är praktiktjänstgöring, de nästa två består av handledda självstudier och de sista två åter praktiktjänstgöring.

Under hela praktikperioden har den utländska läkaren en specialistkompetent läkare som kontaktperson.

– Syftet är att hjälpa dessa läkare att få svensk läkarexamen, berättar en av de ansvariga för praktikutbildningen, Peter Svensson läkare och studierektor.

»Det gjorde ont»

Thekra Hadi lämnade Bagdad i Irak 1982 och kom till Polen där hon utbildade sig till läkare. Nästan åtta år senare fortsatte hon till Sverige. Hon är gift och har två söner på 9 och 11 år.

Till en början gick hon språkkurser och klarade provet i medicinskt språk. Men när hon försökte få jobb som läkare på sjukhus fick hon nej. I stället fick hon börja som undersköterska.

– Det var tungt. Det tog på psyket att jag hade lämnat mitt hemland, mina syster, mina föräldrar, och sedan min utbildning som kostat mycket pengar. Att komma hit och sitta och rulla tummarna eller jobba som undersköterska när jag ville arbeta som läkare, det gjorde ont.

– Det kändes jättebra att få börja med praktikutbildningen, men den kom för sent. Jag fick vänta länge, säger hon.

– Nu känns det jättebra att få jobba som läkare igen, det har varit efterlängtat.

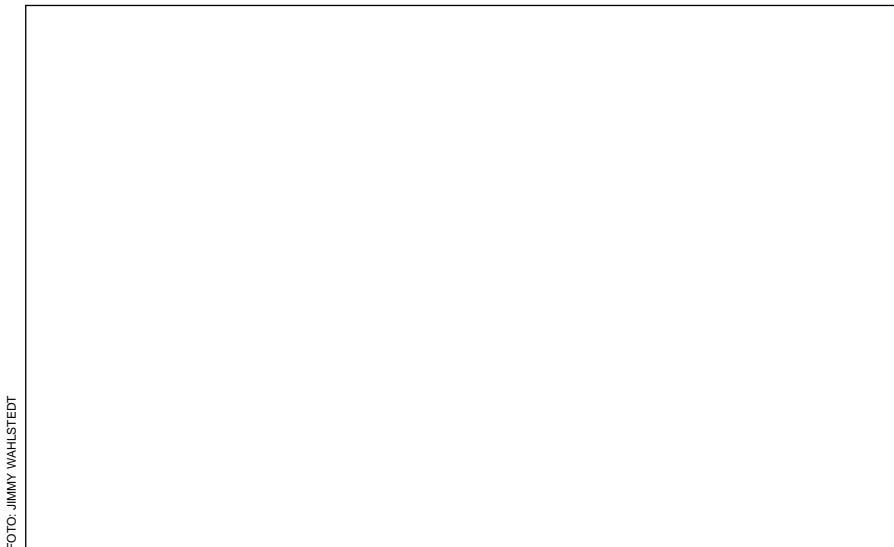

FOTO: JIMMY WAHLSTEDT

De tycker mycket om att skoja, Mevlida Gorički, till vänster, och Thekra Hadi, så mitt i allt allvar kring deras levnadshistorier så finns det plats för skratt.

Thekra Hadi har sedan den 1 mars ett vikariat på neurologen. Det sträcker sig till årets slut eller tills hon får AT.

– Hade det inte varit för mina barn hade jag gärna flyttat till Kiruna för att göra AT men nu går inte det, säger hon.

Flydde från kriget

Mevlida Gorički kom från Bosnien, från staden Banja Luka, 1992 då hon flydde undan kriget. Hon är gift och har en son som är 6 år.

– Jag var inte samma person efter kriget som innan. Det var svårt att återhämta krafterna. I början i Sverige var jag helt utanför. Man väntade och hoppades på att få chansen att jobba som läkare igen. Det var praktiken som väckte mig.

I somras åkte hon tillbaka till sin hemstad. Hon berättar med tung stämma och tårar i ögonen om hur hon bara grät.

– Jag var till vårt hus som vi bara lämnade och det är andra människor som bor där nu och det var hemskt jobbigt, säger hon med mycket smärta i rösten.

– Jag såg inte ett enda känt ansikte och jag ville inte gå till sjukhuset. Det var hemskt, att gå genom staden var som en mardröm. Det var så hemskt.

Hon ryser när hon berättar om de fattiga i Banja Luka och om de andra, dem som hon kallar krigsprofitörerna.

Nu är det uteslutet att flytta tillbaka och familjen kommer att stanna i Sverige.

Mevlida Gorički har idag ett vikariat

på invärtesmedicinska kliniken. Thekra Hadi och hon har varit inställda på att det kan bli svårt att få AT men har fått besked att efter sex till 12 månaders läkarjobb ska de kunna få det.

Det var genom Arbetsförmedlingen de fick veta att praktikmöjligheten vid MAS fanns. Båda tycker att praktiktjänstgöringen var bra. Och inte minst fick de på det sättet en chans att träffa många människor.

– Det är jättebra att suga till sig alla möjligheter och alla var så hjälpsamma, kommenterar de.

Inte lätt att klara proven

Men trots praktiken var det inte lätt att klara proven, det krävdes en hel del, berättar de. De berättar också om hur nerverna spelade dem spratt och Mevlida Gorički säger:

– Jag tyckte synd om mig faktiskt, för jag var så nervös. Jag tänkte tillbaka tio år och på att jag då arbetade som läkare och det gjorde mig så arg på kriget som hade ändrat allt.

När de började sina vikariat och det var dags för första patientkontaktarna kände de sig osäkra. »hur skulle vi göra?»

– Men nu det känns mycket bra och vi hoppas verkligen på att få AT så snart som möjligt. För det vore fruktansvärt om vi inte får göra det vi tycker mest om – att arbeta som läkare.

Tom Ahlgren